

PHẦN 6

Những ngày làm việc ở phim trường, những chiều cùng đi chơi bên nhau, Bảo Châu cảm thấy càng gắn bó với Quốc Tâm, gắn bó hơn cả những ngày ở Việt Nam nữa.

Quốc Tâm cũng vậy, cảm giác lâng lâng bên người yêu dấu khiến anh thấy dạt dào cảm xúc.

Dường như cả hai không bao giờ muốn rời xa. Kỷ niệm xưa, tình yêu cũ ùa về mãnh liệt như cơn sóng cuộn trào.

Đi bên nhau, hai người như quên hết mọi khó khăn, phiền toái của cuộc sống, quên mất bóng ma hắc ám của cuộc sống.

Quán cà phê nhỏ, ngồi bên nhau tình tự để nhớ Hội An quê nhà.

“Ngõ Phố ai qua

Một thời mơ ước

Gió sông Hoài

Bối rối tóc em bay

Về Hội An

Nhấn nhủ sông Hoài

Sông nhớ ai

Để ta mãi nhớ người”.

- Nghĩ gì hả Châu?

Bảo Châu trầm tư:

- Nhớ Hội An quá anh nhỉ!

Quốc Tâm gật nhẹ:

- Anh cũng nhớ Hội An ghê lắm.

Bảo Châu bồn chồn hỏi:

- Mình có được về phố cổ Hội An nữa không anh?

Quốc Tâm nói thật lòng:

- Anh rất muốn chúng mình cùng về phố cổ Hội An.

Bảo Châu hào hứng:

- Vậy mình về ngay đi anh.

Quốc Tâm tặc lưỡi:

- Không được đâu em.

- Sao không hả? Dứt bỏ tất cả, mình đi về Hội An. Ở đây chẳng có gì luyện tiếc cả.

Quốc Tâm ngập ngừng:

- Khó khăn lắm em à. Anh còn bị ràng buộc.

Bảo Châu nhìn Quốc Tâm với vẻ thắc mắc:

- Có gì ràng buộc hả Anh?

- Anh khao khát được về Hội An, nhưng không được.

Quốc Tâm ái ngại không biết bày tỏ với Bảo Châu thế nào, bắt đầu từ đâu? Cô chưa bao giờ biết vì sao anh sang đây được.

Bảo Châu nhắc chuyện cũ:

- Em đã từng bỏ nơi đây trốn về Hội An.

- Lúc đó khác, bây giờ khác em à.

- Khác sao hả?

- Em bị ràng buộc.

Bảo Châu ngắt ngang lời Quốc Tâm.

- Jean-sun hả? Anh đừng nhắc đến hắn!

Quốc Tâm trầm tư:

- Trên thực tế, hắn ta là chồng em.

Bảo Châu nói với vẻ tức giận:

- Ông chồng hắc ám, đáng nguyên rủa, Hắc lợi dụng sự nổi tiếng của em để làm giàu.

Quốc Tâm hỏi dồn:

- Vậy hả! Hắc làm gì hả?

- Đủ thứ cả như bắt em đi diễn để hắc trục lợi. Nhắc đến chuyện này, em càng thêm tức mà thôi.

- Giá như mình về Việt Nam được nhỉ?

Bảo Châu thúc giục:

- Minh trốn đi, có ai biết được đâu anh.

Quốc Tâm thở dài:

- Sao không? Anh cũng bị ràng buộc nữa!

Bảo Châu sững sốt nhìn anh:

- Anh bị ràng buộc gì hả?

- Anh bị ràng buộc vào cuộc hôn nhân giả với Diễm Diễm.

- Hôn nhân giả thì có gì ràng buộc?

Quốc Tâm kể hết mọi chuyện cho Bảo Châu nghe, rói than phiền:

- Rắc rối phức tạp đủ thứ mà bây giờ anh mới biết được.

- Phải trả tiền thì hay biết mấy. À! Em có nghe đạo diễn các đoàn làm phim khen anh vẽ phong cảnh thiên nhiên các nước đẹp và giống như thật vậy.

Quốc Tâm mỉm cười:

- Cũng nhờ anh có khiếu vẽ giống.

- Vậy là tuyệt rồi! Ở đây, anh có công việc tốt hơn ở quê nhà đấy.

Quốc Tâm phàn nàn:

- Tốt, anh cũng không ham, chỉ mong được ở quê nhà mình thôi.

- Anh thật liều lĩnh khi đến đây.

- Bây giờ liều lĩnh trở về.

Quốc Tâm thở ra:

- Anh biết Diễm Diễm sẽ không để anh yên.

Bảo Châu hỏi khẽ:

- Anh bảo cô ta đòi biến cuộc hôn nhân giả thành thật hả?

- Nhưng anh cương quyết từ chối.

- Có được không anh?

- TỰ cô ta thay đổi hợp đồng, đâu có được.

- Còn cô ta thấy được?

- Đúng là mọi việc khó lường.

Bảo Châu thắc mắc:

- Sao hồi ở Việt Nam, em không nghe anh nhắc đến cô Diễm Diễm.

Quốc Tâm nhăn nhó:

- Anh không thích, nhắc làm chi.

Bảo Châu phụng phịu trách móc Quốc Tâm:

- Anh giấu không cho em biết chuyện cô Diễm Diễm yêu anh.

- Trời đất! Không có đâu em!

- Xí! Cô ta yêu anh hồi ở Việt Nam đó. Anh đừng nói không biết nha!

Quốc Tâm nói thật lòng:

- Anh không quan tâm đến chuyện đó. Anh luôn tránh né Diễm Diễm.

Bảo Châu nhìn Quốc Tâm:

- Vậy mà đồng ý kết hôn giả với cô ta để sang đây.

- Anh vì nóng lòng muốn gặp em thôi.

- Em biết! Vậy là anh liều quá rồi đó.

- Anh nghĩ sang đây là mọi việc ổn cả. Ai ngờ.

- Có lẽ Diễm Diễm đã tính mọi chuyện nên khi anh đồng ý kết hôn giả, chắc cô ta mừng lắm.

- Diễm Diễm đề nghị và anh thấy không có gì lo ngại.

Bảo Châu bồn chồn:

- Bây giờ tính sao hả?
- Anh chẳng biết tính sao nữa.
- Diễm Diễm yêu anh, chắc chắn cô ta sẽ giữ lấy anh.

Quốc Tâm lắc đầu. Anh không nghĩ là Diễm Diễm yêu anh thật lòng đâu.

Bảo Châu thắc mắc:

- Vậy cô ta yêu anh vì lẽ gì?
- Có lẽ do tiếng tăm của anh.

Bảo Châu dự báo:

- Vì lẽ gì thì Diễm Diễm cũng không buông anh ra đâu.

Quốc Tâm nhìn Bảo Châu hỏi khẽ:

- Theo em, anh phải làm gì hả?

Bảo Châu đáp tình rù:

- Em nghĩ là anh hãy yêu cô ta.
- Cái gì?

Quốc Tâm kêu lên:

- Em nói thế mà nghe được à?
- Em thấy chỉ còn cách đó, anh hãy yêu Diễm Diễm.

Quốc Tâm nhăn mặt:

- Anh đã nói với em là anh không yêu Diễm Diễm.

Bảo Châu buông gọn:

- Yêu Diễm Diễm, anh sẽ gặp mọi điều thuận lợi.

Quốc Tâm véo chóp mũi Bảo Châu:

- Em mà nói nữa, anh bóp mũi em đó.

Bảo Châu bật cười:

- Sao hả?
- Em không được xúi anh yêu Diễm Diễm!
- Em cứ xúi!
- Bộ em không biết anh yêu ai hả?
- Làm sao em biết chứ.

Quốc Tâm lay vai cô:

- Bướng quá đi! Quên thì anh nhắc lại cho nha.

Bảo Châu lắc đầu:

- Thôi đừng nhắc! Không được đâu anh.
- Không được à?

Bất ngờ, Quốc Tâm ôm lấy Bảo Châu hôn lên môi cô đắm đuối. Nụ hôn khao khát, hùng hực lửa yêu đương.

Bảo Châu trôi theo dòng cảm xúc dạt dào. Tình yêu dành cho Quốc Tâm bùng cháy mãi trong tim cô.

Giả vờ xúi Quốc Tâm yêu Diễm Diễm chứ Bảo Châu không muốn chuyện đó xảy ra chút nào.

Nghe kể về Diễm Diễm, Bảo Châu thật sự không hài lòng chút nào! Cô ta là ai mà về Việt Nam, xăm xăm tìm đến kết bạn với Quốc Tâm, khi biết anh nổi tiếng trên lĩnh vực hội họa rồi lại có lý do bảo lãnh Quốc Tâm sang Mỹ. Thật không sao hiểu nổi!

Mà Bảo Châu cũng chẳng muốn nghĩ đến Diễm Diễm làm gì, bên cô giờ đây chỉ có Quốc Tâm:

Hai kẻ đang yêu nhau chỉ muốn được hưởng những giây phút gần bên nhau mãi.

Jean-Sun về nhà trong tình trạng ngà ngà say. Vừa trông thấy Bảo Châu anh vội phân nản:

- Cô đi suốt, lúc nào tôi về cũng không có mặt ở nhà.

Bảo Châu bực dọc:

- Anh nên nhớ là tôi đi làm việc.

- Làm việc gì hả?

- Tôi đi đóng phim quảng cáo, anh biết điều đó mà.

Jean-sun nhăn mặt:

- Đóng phim quảng cáo gì, đóng hoài vậy hả?

Bảo Châu thản nhiên:

- Tôi mới hợp đồng nhận những show mới.

- Hừ! Đóng phim quảng cáo bộ ngon lắm hả.

- Đây là công việc của tôi mà.

Jean-sun nói như phán lệnh:

- Cô ngưng ngay, lo đi quay phim ca nhạc cho tôi trước đã.

Bảo Châu nói nhanh:

- Tôi đã hợp đồng xong và đang đóng, không thể ngưng được:

Jean-sun lè nè:

- Việc phát hành album của tôi cũng đang cần gấp, tôi không thể chờ được.

Bảo Châu nhìn thẳng vào mặt Jean-sun:

- Anh hãy mời các diễn viên khác đóng, sao lại bắt buộc tôi?

Jean-sun trừng mắt với Bảo Châu:

- Cô có điên không? Có vợ là diễn viên để làm gì mà tôi không tận dụng, lại đi mời người khác đóng cho tốn tiền. Cô thích chi tiền ra lắm hả?

Bảo Châu nói cứng:

- Tôi bận nhiều việc, anh phải mời người khác chứ.

Jean-sun lắc đầu gất lên:

- Tôi không mời ai cả. Có vợ là diễn viên, tôi phải tận dụng tài năng.

Bảo Châu nói một cách cay đắng:

- Anh bóc lột sức lao động của tôi thì có.

Jean-sun cười khùng khục.

- Em nói nghe lạ thật. Em có tài đóng phim ca nhạc cho anh, khỏi tốn chi phí mà bảo là anh bóc lột à? Vợ thì phải giúp cho sự nghiệp của chồng chứ.

Bảo Châu lắc đầu:

- Nhưng tôi không đủ sức làm việc quần quật theo ý anh mong muốn.

- Em làm như đóng phim ca nhạc là cực khổ lắm vậy.

Bảo Châu hỏi lại:

- Theo anh là không cực khổ à?

Jean-Sun thản nhiên:

- Chỉ diễn xuất nhẹ nhàng để biểu lộ tình cảm, chứ có gì đâu mà cực khổ.

- Nhẹ nhàng sao anh không đóng mà bắt tôi hả?

Jean-sun nhăn mặt:

- Chẳng lẽ đàn ông đóng không có hình ảnh của phụ nữ thì làm sao mà bán đĩa chứ. Em đúng là khùng.

Rồi anh quyết định:

- Không nói lời thôi nữa. Chuẩn bị ngày mai đi đóng phim ca nhạc cho tôi.

Bảo Châu nói một cách dứt khoát:

- Tôi đang làm việc và cũng cần phải nghỉ ngơi nữa. Anh đừng ép buộc tôi.

Mặt Jean-sun ngậy lên:

- Cô là vợ mà nói năng như thế hả? Cô phải nghe lời tôi.

Bảo Châu nhìn Jean-sun:

- Anh Jean-sun! Tôi cần nói chuyện rõ ràng với anh.

Jean-sun giễu cợt:

- Làm gì mà trịnh trọng quá vậy em!

Bảo Châu thận trọng và chậm rãi từng tiếng:

- Chúng ta không hợp nhau, không thể nào sống chung được. Tôi với anh hãy ly hôn.

Jean-Sun nhìn Bảo Châu một cách kinh ngạc:

- Ly hôn à? Cô có biết là cô nói gì không hả? Đừng có điên! Tôi không bao giờ ly hôn.

Câu tuyên bố của Jean-sun khiến Bảo Châu tức không thể tả. Cô nói thẳng thừng:

- Anh bắt tôi từ Việt Nam về đây, cưỡng bức tôi đám cưới chứ tôi có đồng ý đâu.

- Ba đã đồng ý, tôi làm theo ý ba.

- Còn tôi không đồng ý. Ngay từ đầu, tôi đã nói với anh mà anh vẫn ép buộc. Anh đã đạt mục đích rồi thì hãy ly hôn, để cho tôi được yên.

Jean-sun hầm hừ hỏi lại:

- Cô lúc nào cũng được yên, chứ tôi có làm gì đâu.

Bảo Châu khở sở.

- Anh nói nghe hay lắm. Tôi không thể chịu nổi cảnh này. Tôi muốn có cuộc sống tự do theo ý mình.

Jean-sun lạnh lùng tuyên bố:

- Tôi không bao giờ chấp nhận đề nghị của cô. Đừng nói gì nữa!

Làm sao bây giờ. Bảo Châu không thể nào thuyết phục được con người sắt đá này.

Hắn có yêu thương gì cô đâu, sao không đồng ý ly hôn cho cô thoát thân.

Bảo Châu vào phòng ông Châu Quế ông đang ngồi bên bàn làm việc.

Từ ngày cháy kho gạo cụ của phim trường và bị nạn, ông Châu Quế có vẻ trầm lắng hơn.

Ông đang viết kịch bản cho bộ phim mới, còn phim trường thì cho các đoàn làm phim thuê.

- Ba đang làm gì đó?

Ông Châu Quế quay lại trả lời con gái:

- Ba làm việc thường ngày. Còn con?

- Con đang đóng phim quảng cáo ba ạ.

Bảo Châu trả lời ông Châu Quế rồi nhìn vào chiếc máy tính xách tay, nhắc nhở:

- Ba hãy nghỉ ngơi, đừng làm việc nhiều, mệt lắm ba à.

- Ba cũng phải làm, chứ nghỉ ngơi hoài sao con.

Bảo Châu ngần ngại:

- Con muốn nói chuyện với ba.

Ông Châu Quế nhìn con gái:

- Nói chuyện gì đó, con gái.

- Ba hãy giúp con ly hôn với Jean-sun đi ba.

Ông Châu Quế lẩm bẩm:

- Ly hôn à?

Bảo Châu than thở:

- Con không thể sống với Jean-sun ba ạ. Con rất khổ tâm vì anh ta.

Ông Châu Quế ngồi trầm ngâm nghĩ ngợi, không biết giải quyết chuyện này thế nào.

Bảo Châu lại năn nỉ:

- Ba giúp con đi! Tìm luật sư giải quyết chuyện ly hôn, chứ kéo dài tình trạng này, chắc con chết mất.

Ông Châu Quế nhú trán:

- Ba đã sai lầm khi gả con cho Jean-sun.

Bảo Châu có vẻ trách móc:

- Ba không biết gì về hắn mà đã vội vã gả con.

- Lúc đó, ba chỉ mong tìm được con về đây nên hành động thiếu suy nghĩ, giải quyết chuyện hôn nhân của con quá chớp nhoáng.

Bảo Châu than thở:

- Jean-sun rất ích kỷ, hắn chỉ biết nghĩ đến quyền lợi cá nhân mình mà không biết quan tâm đến ai cả.

Ông Châu Quế lẩm bẩm:

- Bây giờ tính sao đây hả?

- Giải quyết ly hôn nhanh chóng cho con đi ba.

Ông Châu Quế thở ra:

- Ly hôn, chắc không phải dễ.

Bảo Châu trầm tư:

- Con không yêu Jean-sun mà con biết hắn cũng không yêu con. Lúc ba hứa gả con cho Jean-sun, anh ta đồng ý ngay vì nghĩ đến lợi nhuận mà thôi.

Ông Châu Quế nhận định:

- Chính vì thế mà ba sợ rằng Jean-sun không đồng ý.

Bảo Châu nói một cách cương quyết:

Phải làm sao để Jean-sun ly hôn nghe ba. Con muốn được yên thân thoát khỏi hắn để về Việt Nam sống:

Ông Châu Quế thần thờ:

- Lại về Việt nam à?

- Vâng! Con muốn sống ở Việt Nam.

Bảo Châu chỉ trả lời cha như vậy chứ chưa dám nói thật là cô yêu Quốc Tâm và muốn về Việt Nam với người yêu. Thà sống khổ sở đạ bạc mà thanh thản,

khỏi phải lo lắng bon chen trong không khí ngột ngạt, khó chịu của chốn người mẩu và phim trường.

Trước kia, Bảo Châu chỉ chịu một áp lực giờ đây lại chịu thêm áp lực của Jean-sun cô quá chán chường.

Ông Châu Quế hạ thấp giọng:

- Để ba tính...
- Phải làm sao cho Jean-sun đồng ý ly hôn nghe ba.
- Thuyết phục Jean-sun không phải là chuyện dễ.
- Con biết. Con có đề cập đến chuyện này mà anh ta không chịu.

Bảo Châu phân nản rồi nói tiếp:

- Không hợp thì đưa nhau ra tòa ly hôn chứ hành hạ nhau chi. Con đã không đồng ý mà bây giờ phải chịu đựng, con là nạn nhân của hắn và cả ba nữa.

Ông Châu Quế ái ngại:

- Con trách ba nhiều lắm, phải không?

Bảo Châu than vãn:

- Phải chi ba cho con từ thôi thì con đâu khôn khổ thế này.
- Ba đâu ngờ Jean-sun quá tệ như vậy! Nó là ca sĩ nổi danh mà.
- Ba nghĩ là ca sĩ nổi danh thì tốt chứ gì. Thật sự thì anh ta chỉ nghĩ đến đồng tiền và tiếng tăm của mình mà thôi. Anh ta có nghĩ đến ai đâu.

Ông Châu Quế thở dài:

- Jean-sun khá nổi tiếng và cũng khá giả.
- Càng khá giả, người ta vẫn muốn ham làm giàu hơn ba à.
- Ham làm giàu cũng không sao, miễn là chân chính.

Bảo Châu tắc lưỡi:

- Anh ta vẫn cho là mình làm giàu chân chính, nhưng thực tế thì bóc lột sức lực của con, đâu có ai biết điều đó. Còn việc cháy kho đạo cụ của phi trường nữa chứ. Thật là vô lý!

Ông Châu Quế trầm lặng:

- Ba cũng có suy nghĩ nhiều về điều này. Thật sự thì ba đã mất niềm tin với Jean-sun rồi.

- Vậy thì ba hãy cho con ly dị với hắn.

Ông Châu Quế hứa hẹn:

- Được rồi! Để ba tính!

Bảo Châu mong là mọi việc sẽ được giải quyết như ý cô mong muốn.

Buổi tối.

Trong khách sạn, Jean-sun và Diễm Diễm tình tứ bên nhau.

Jean-sun ôm Diễm Diễm hôn chùn chụt:

- Con vợ anh đang đòi ly hôn.

Diễm Diễm nũng nịu:

- Hứ! Đang ở bên em mà nhắc đến vợ anh, bộ nhớ vợ lắm hả?

Jean-sun vuốt ve Diễm Diễm:

- Anh nói là cô ta đòi ly hôn chứ có nhắc đâu.

Diễm Diễm trề môi:

- Thì cứ ly hôn!

- Ngu sao ly hôn. Đó là kho báu để anh khai thác mà.

Diễm Diễm nhìn Jean-sun âm ức hỏi:

- Cô ta là kho báu, còn em là gì hả?

- Em là kho vàng.

Diễm Diễm dứ trán Jean-sun.

- Anh đừng tham lam.

- Tham lam? Đâu có!

- Không tham sao anh đi cưới cô ta, bỏ em hả?

Jean-sun gãi đầu:

- Thì...bố cô ta gả cho anh chứ bộ.

Diễm Diễm néo vai Jean-sun một cái:

- Anh không biết từ chối à?

- Sao nỡ từ chối kho báu hả em? Cô ta đem lợi nhuận đến cho anh mà.

Diễm Diễm mím môi:

- Vậy mà nói là không tham. Tự nhiên đi cưới cô ta. Anh làm cho em tức phát điên lên được.

Jean-sun cười khà:

- Chúng mình vẫn luôn ở bên nhau mà em!

Diễm Diễm âm ức:

-Xí !Ở bên nhau mà anh lại có vợ.

- Thì anh đến đây này... Đền cho em cuộc đời anh nè.

Vừa nói, Jean-sun hôn say đắm lên mặt lên ngực Diễm Diễm, giọng mơn trớn:

- Chiu chưa cưng?

- Không chịu.

- Cũng tại em lúc đó biến mất, nên anh mới cưới cô ta đấy.

Diễm Diễm đâm lưng Jean-sun thùm thụp:

- Ngụy biện! Tại anh muốn phản bội em thì có. Em đi du lịch rồi trở về chứ bộ đi luôn sao hả?

Jean-sun cười cười:

- Thì trở về, em vẫn có anh.

Diễm Diễm hừ mũi:

- Em muốn anh ly hôn với cô ta.

- Trời ơi! Đâu có được.

- Sao vậy?

Jean-sun nói một cách trơ trẽn:

- Sự kết hợp của anh với cô ta tạo ra tiền. Nhờ diễn xuất của cô ta mà các album của anh bán chạy đó em.

Diễm Diễm thản nhiên:

- Muốn kết hợp làm ăn thì kết hôn giả cũng được vậy.

Jean-sun vuốt má Diễm Diễm cười khùng khục:

- Kết hôn giả như em vậy, phải không? Ủ, cứ xem anh với Bảo Châu kết hôn giả vậy.

Diễm Diễm bĩu môi:

- Giả mà thật!

- Cũng như em vậy.

- Em à! Là làm gì có? Anh chàng Quốc Tâm vẫn cứ khăng khăng không chịu cuộc hôn nhân giả thành yêu thật.

Jean-sun kêu lên:

- Cái thằng ngu ngốc!

- Nói chi đến kẻ khô cần sỏi đá đó.

Jean-sun như đang nói với Quốc Tâm:

- Anh tức cho gã khờ đó. Tự nhiên được có vợ phơi phới, được bảo lãnh sang Mỹ sướng chết đời mà không chịu yêu.

Diễm Diễm âm ức kể:

- Anh ta bảo sang đây là xong mọi chuyện. Đúng là kẻ vong ơn bội nghĩa.

Jean-sun bật hỏi:

- Hắn có trả chi phí bảo lãnh cho em không?

- Có chứ! Ba năm vẽ tranh trang trí khách sạn cho ba em không nhận thù lao:

- Chi phí quá rẻ? Như vậy cũng cột chân hắn rồi. Em còn lo gì hả?

Diễm Diễm bực dọc:

- Hắn thực hiện điều kiện rất nghiêm túc, nhưng là một kẻ lạnh lùng đáng ghét.

Bỗng dung Jean-sun ghì đầu Diễm Diễm vào ngực mình, cười mon trón:

Cũng may là hắn không chịu.

- Anh nói gì hả ?

- Hắn mà đồng ý cuộc hôn nhân giả thành thật là anh mất em. Không thể được.

Diễm Diễm cong đôi môi đỏ mọng lên:

- Sao không được. Anh có nghĩ gì đến em đâu chứ.

Đặt nụ hôn nóng bỏng lên môi Diễm Diễm, Jean-sun ngọt ngào rót mật.

-Anh luôn nghĩ đến em mà.

- Xạo quá đi!

- Thật đó! Chúng ta là một cặp làm ăn đạt chất lượng.

Diễm Diễm òng ẹo:

- Cứ nói chuyện làm ăn. Em ghét quá đi.

Jean-sun cười khà:

- Vậy nói chuyện yêu há!

Diễm Diễm buông lỏng:

- Dù sao em cũng mong Quốc Tâm đồng ý để cuộc hôn nhân giả thành thật.

Jean-sun đặt một ngón tay lên môi Diễm Diễm:

- Anh sẽ không cho anh ta đồng ý đâu.

- Anh làm gì được cơ chứ?

Jean-sun cười tỉnh bơ:

- Là chồng em, được không?

Diễm Diễm ra điều kiện:

- Muốn vậy thì anh phải ly hôn gấp với cô vợ anh đi.

Ngẫm nghĩ một lúc Jean-sun đáp:

- Thôi được rồi, em chờ anh nghe.

Diễm Diễm phụng phịu:

- Lại bắt chờ nữa à?

- Từ từ anh mới giải quyết được chứ.

- Xí! Chứ không phải buông ngay cô ta ra, anh tiếc hả?

- Có tiếc gì đâu em.

Diễm Diễm véo mũi Jean-sun:

- Em đi guốc trong bụng anh đó.

Jean-sun ngỡ ngác:

- Là sao hả em?

Diễm Diễm bật cười, quên là anh chàng lai này đâu có hiểu. Cô vội giải thích:

- Là em biết được những gì anh nghĩ trong đầu, trong bụng anh đó.

Jean sun nói với vẻ thách thức:

- Anh nghĩ mà làm sao em biết chứ?

- Biết mới tài.

Jean-sun gật đầu:

- Biết em tài rồi. Bây giờ nghe anh bàn kế hoạch làm ăn mới đây.

Đôi má phồng lên, Diễm Diễm phụng phịu:

- Lại bàn chuyện làm ăn. Ghét anh ghê vậy đó.

Jean-sun kêu lên:

- Sao vậy? Ghét anh để thương cái gã chồng giá đó hả?

Diễm Diễm vênh mặt lên:

- Thì sao? Anh ta đang nổi tiếng trong ngành hội họa, mỹ thuật, danh vọng, tiền bạc đầy đủ, em thương là đúng thôi.

Jean-Bun bóp vai Diễm Diễm làm cô đau điếng:

- Danh vọng, tiền bạc, nể tiếng bằng anh không?

Giận dữ Diễm Diễm đáp nhanh:

- Hơn cả anh đó.

- Hơn hả? Còn lâu!

Diễm Diễm hăm dọa:

- Anh mà lơ mơ, em sẽ gắn bó với anh ta đó.

Jean-sun hỏi với vẻ khinh khỉnh:

- Dám không hả?

- Người ta là vợ chồng chính thức mà không dám à?

Jean-sun nhìn Diễm Diễm giễu cợt:

- Vậy em chạy đến với hắn ta đi. Hừm! Bị cái thằng ngu đó chê mà còn làm bộ.

Diễm Diễm nóng mũi:

- Xí! Ai chê ai hả? Em mà cho anh ta vào cuộc thì không còn biết trời đất gì nữa.

Jean-sun bẹo má Diễm Diễm:

- Dám không hả?

- Sợ ai mà không dám chứ?

- Anh cấm đó!

Diễm Diễm nói với vẻ thách thức:

- Cấm thì em càng làm.

- Làm hả? Để anh đưa em vào cuộc thì đúng hơn.

Vừa nói, Jean-sun vừa ôm ghì lấy Diễm Diễm, hôn đắm đuối lên môi cô.

Diễm Diễm như tan biến trong vòng tay anh.